

להמשיך בגבייה של 0.07 אגורה מכל ליטר חלב משווק עד לגמר תשלום החובות. עם סיום פעולתה של הקרן יש צורך דחוף לדון בדרכי השמירה על העדרים מהדבקה חדשה, דבר שלצערנו קרה בזמן האחרון. בגלל ההזנחה של בדיקות שיגרתיות שיש להמשיך ולעשותן לפחות פעם בשנה.

פנינו למנהל הכללי של משרד החקלאות בבקשה להרכיב ועדה משותפת לצורך זה וכן ליתר הפעולות בשטח בריאות העדרים, חיסונים ועוד.

המזכירות

נובמבר 1962

הבירורים עדיין נמשכים, ויש לקוות שאפשר יהיה לסכמם בקרוב.

הקרן לביעור השחפת

הקרן לביעור השחפת, שהוקמה בשנת תשי"ב, חסיים בזמן הקרוב את תפקידה. במשך עשר שנות קיומה ריכזה הקרן מיליון ל"י, קרוב לשמונים אחוז שולמו כפיצויים, כעשרים אחוז שימשו להוצאות, השתתפות בהוצאות האדמיניסטרציה, רופאים מיוחדים, אמצעי תחבורה וטובי רקולין.

בישיבת הנהלת הקרן האחרונה נמסר על חובות הקרן עד 1.4.62, ובהתאם לכך הוחלט

מקריזיהום קשים עקב שימוש בדקר (טרוקאר)

שלשה מקרי זיהום בבקר שאירעו באיוורי במשך זמן קצר, עקב שימוש בדקר, מצדיקים קריאה לזהירות בשימוש במכשיר זה מצד הרפתנים. אצל פרה אחת התפתחה — שלשה ימים אחרי הדקירה — פלגמונה שכיסה את כל "שקע-הרעב"; וכאשר זו התרפאה, התפתחו באותו מקום מורסות רבות שנגרמו עלידי חיידקי פיוגנס (*C. pyogens*). לפרה שניה נגרם — עקב הדקירה — זיהום עלידי חיידקים מקבוצת מחוללי בצקת ממאירה (*Oedema malignum*). לא ניתן היה להציל את הפרה והיא מתה כעבור 4 ימים כתוצאה מהזיהום הנ"ל.

גם פרה שלישית סבלה מזיהום, כתוצאה מחידירת חיידקים מקבוצת מחוללי בצקת ממאירה ורק הודות לטיפול יומיומי במשך שלושה שבועות בקירוב הצלחנו להציל את הפרה הזאת. מסוכנים במיוחד הזיהומים הגורמים להתפתחות בצקת ממאירה, כי עד היום הזה אינו קיים ריפוי בטוח, וההפסדים הנגרמים מזיהום זה הנם גבוהים למדי.

שתי סיבות עלולות לגרום לזיהומים שתיארת לעיל, והן: (א) הדקר הודחם באיזה אופן שהוא; (ב) חיידקים הנמצאים על עור הפרה חודרים פנימה כתוצאה מהדקירה.

על מנת למנוע זיהום או לפחות להפחית את האפשרות לזיהום עד למינימום, יש להרתיע את הדקר על שני חלקיו אחרי כל שימוש בו ולשמרו בתוך צנצנת עם כוהל. רצוי מאוד לנקות את מקום הדקירה בכוהל. בעונת המרעה כדאי להחזיק 2—3 דקרים סטריליים.

ולבסוף, כמה מלים בדבר השימוש בדקר: במקרה של התנפחות, מצבו של הרפתן או הרועה הנמצא במרעה — שהוא לרוב רחוק מהרפת — שונה ממצבו של רפתן הנמצא ליד הפרה הנפוחה ברפת. במרעה ההתנפחותיות הן לעתים מסוכנות, והרועה חייב לפעול במהירות, כי הדקירה המידית עשויה להציל את חיי הפרה. לא כן הדבר ברפת. אם מצב הפרה אינו קשה במיוחד (נשימה קשה, רביצה וכו') אפשר לנסות קודם את הטיפולים הידועים: להעמיד את רגליה הקדמיות של הפרה גבוה יותר, לתת לה שמן פאראפין או חלב, או מיסבון וכו'. באמצעים אלה ניתן להקל בהרבה על מצבה של הפרה ולהשאיר את ביצוע הדקירה כאמצעי אחרון ולא ראשון.

ד"ר א. ראמ